

Nr 331.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till kungörelser angående ändrad lydelse dels av § 8 mom. 1, 2 och 3, § 9 mom. 1 samt § 13 mom. 1 och 2 i förordningen den 9 juni 1911 med tulltaxa för inkommande varor, dels av § 2 mom. 2 i tulltaxeunderrättelserna, dels ock av § 3 i förordningen den 31 maj 1907 angående rätt att hos generaltullstyrelsen erhålla upplysning rörande tullbehandlingen av varor, avsedda att till riket införas; given Stockholms slott den 18 mars 1921.

Under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen antaga härvid fogade förslag till

1) kungörelse angående ändrad lydelse dels av § 8 mom. 1, 2 och 3, § 9 mom. 1 samt § 13 mom. 1 och 2 i förordningen den 9 juni 1911 med tulltaxa för inkommande varor, dels av § 2 mom. 2 i tulltaxeunderrättelserna; samt

2) kungörelse om ändrad lydelse av § 3 i förordningen den 31 maj 1907 angående rätt att hos generaltullstyrelsen erhålla upplysning rörande tullbehandlingen av varor, avsedda att till riket införas.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

K. J. Beskow.

Förslag

till

kungörelse angående ändrad lydelse dels av § 8 mom. 1, 2 och 3, § 9 mom. 1 samt § 13 mom. 1 och 2 i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor, dels av § 2 mom. 2 i tulltaxeunderrättelserna.

Härigenom förordnas, att § 8 mom. 1, 2 och 3, § 9 mom. 1 samt § 13 mom. 1 och 2 i förordningen den 9 juni 1911 med tulltaxa för inkommande varor ävensom § 2 mom. 2 i de vid förordningen fogade underrättelser om vad vid tulltaxans tillämpning iakttagas bör skola erhålla följande ändrade lydelse:

§ 8.

1. Tullfrihet under viss kortare tid må medgivas för:

a) tullpliktiga varor — — — återutföras;

b) tullpliktiga föremål, vilka inkomma:

för att förevisas — — — införda;

för att användas såsom — — — gods;

för att användas vid — — — cirkusföreställningar; eller

för att avprovas — — — försäljningsändamål; samt

c) inkommande — — — landet.

Tullfrihet enligt detta moment må icke medgivas för längre tid än ett år, och bör, där tullfrihet medgives för vara, som skall avprovas och eventuellt återutföras, eller för emballage, tiden begränsas till högst sex månader.

På vederbörande tullförvaltning ankommer att i enlighet med de allmänna anvisningar, som av generaltullstyrelsen i ämnet utfärdas, medgiva tullfrihet, som nu är sagd, därvid tullförvaltningen äger meddela de kontrollföreskrifter, vilka befinnas erforderliga för fastställande av identiteten mellan den införda och den utförda varan; och skall såsom villkor för tullfriheten gälla, att varuägaren jämte iakttagande, i vad på honom aukommer, av berörda föreskrifter har att vid varaus utbe-
kommande i tullkassan deponera belöpande tullavgift eller annorledes

ställa av vederbörande tullförvaltning godkänd säkerhet för dess gäldande i det fall, att återutförseln icke äger rum inom tid, som av tullförvaltningen bestämts, ävensom i fall att återutförseln icke varder behörigen styrkt.

2. På prövning av generaltullstyrelsen efter samråd med kommerskollegium ankommer, huruvida och under vilka villkor i särskilda fall tullfrihet under viss tid må medgivas ej mindre för maskiner, redskap, verktyg och andra föremål, som införas för användning vid järnvägs- eller hamnbyggnad, kanaliseringsarbete, elektrisk anläggning för allmänt behov eller annat allmännyttigt företag och som där-fter skola ur riket återutföras, än även för lokomotiv och järnvägsvagnar, som av järnvägsförvaltning förhyras från utlandet.

3. Om de villkor, under vilka resande, som icke är inom riket bosatt, må utan tullavgifts erläggande under en tid av högst ett år förfoga över medförd automobil, avsedd att inom samma tids utgång återutföras, förordnar Konungen.

§ 9.

1. För varor, som utföras för att i utlandet undergå reparation eller någon bearbetning, vilken icke väsentligen förändrar deras karaktär, må återinförsel inom högst ett år efter utförseln medgivas mot tullavgift, motsvarande 15 procent av det belopp, vartill reparations- eller bearbetningskostnaden uppgått, för så vitt icke varan i följd av bearbetningen varder hänförlig till tulltaxerubrik med högre tullsats än den förut tillämpliga, i vilket fall belöpande skillnadstull i stället skall erläggas. Sådant medgivande och bestämmande av därvid erforderliga kontrollföreskrifter ankommer på tullförvaltningen i den ort, över vilken varorna återinföras eller äro avsedda att återinföras; dock att tullförvaltningen därvid har att iakttaga de allmänna anvisningar, som av generaltullstyrelsen i ämnet utfärdas.

§ 13.

1. Vid utförsel sjöledes från stapelstad av följande, utav utländskt råämne inrikes tillverkade varor beviljas efter vederbörande tullförvaltnings prövning restitutionsvis av tullmedlen:

2. Då jutevävnad, tillverkad i utlandet, användes till emballage vid utförsel sjöledes till utrikes ort, må, sedan varans utförsel behörigen styrkts, för varje kilogram av vävnaden restitutionsvis av tullmedlen efter vederbörande tullförvaltnings prövning beviljas 10 öre under

iakttagande av de i mom. 1 under punkterna a) och b) upptagna bestämmelser; skolande dock den försäkran om varans ursprung, som det enligt punkten b) åligger tillverkare att vidfoga anvisningsinlagan, i det fall, varom här är fråga, avgivas av tillverkaren av den vara, för vars emballerande jutevävnaden blivit använd, samt innehålla, att emballaget utgöres av utländsk jutevävnad, för vilken full införseltull blivit erlagd, ävensom uppgift om emballagets vikt; vederbörande tullmyndighet förbehållet att, om anledning därtill förekommer, genom störning och provvägning utröna emballagets vikt. Utförseln av varan skall verifieras på sätt i mom. 1 punkten c) föreskrives; dock att, i fall då jutevävnaden därvid använts såsom emballage för trämassa, utförseln må anses behörigen styrkt, då densamma verifieras genom anteckning å tullpasset för det fartyg, varmed jutevävnaden uppgives hava utförts, samt vederbörande tullbevakningstjänstemans i inlastningsorten intyg, att exportvaran blivit under hans tillsyn i fartyget inlastad.

I de sålunda meddelade föreskrifterna må generaltullstyrelsen lämna de lättnader, som, utan åsidosättande av nödig kontroll, kunna medgivas.

Underrättelser om vad vid tulltaxans tillämpning iakttagas bör.

§ 2.

2. I fråga om varor, vilka inkomma i emballage, bestämmes i regel nettovikten sålunda, att varan väges brutto utan ompackning eller annan förändring av det skick, vari den införts, varefter avdrag från bruttovikten äger rum enligt vad här eller för den ifrågavarande artikeln särskilt i den vid taxan fogade taratariffen stadgas; dock att med avseende å varor, vilkas beskaffenhet sådant föranleder, vederbörande lokala tullmyndighet skall med iakttagande av de allmänna anvisningar, generaltullstyrelsen i ämnet utfärdar, äga medgiva, att bruttovikten må utrönas genom provvägning eller på annat sätt, som utan att äventyra kronans rätt medför lättnader för trafiken.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 januari 1922.

Förslag

till

kungörelse om ändrad lydelse av § 3 i förordningen den 31 maj 1907 (nr 30) angående rätt att hos generaltullstyrelsen erhålla upplysning rörande tullbehandlingen av varor, avsedda att till riket införas.

Häriigenom förordnas, att § 3 i förordningen den 31 maj 1907 angående rätt att hos generaltullstyrelsen erhålla upplysning rörande tullbehandlingen av varor, avsedda att till riket införas, skall erhålla följande ändrade lydelse:

§ 3.

För erforderlig laboratorieundersökning av varuprov samt för av särskilt anlitad sakkunnig avgivet utlåtande om varuprovs beskaffenhet liksom ock för sådant provs behandling i och för framtida förvaring samt transport till tullplats, där den inkommande varan skall tullbehandlas, har sökanden att utgiva ersättning, vilken, i vad den avser undersökning, som verkställts å tullverkets laboratorium, skall utgå enligt av Konungen fastställd taxa; och åligger det sökanden att, där generaltullstyrelsen prövar sådant skäligt, ställa nöjaktig säkerhet för sagda kostnad eller inbetala lämpligt förskott därå, vid äventyr att begärd upplysning icke meddelas, innan sådant skett.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 januari 1922.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 18 mars 1921.

Närvarande:

Statsministern VON SYDOW, ministern för utrikes ärendena greve WRANGEL, statsråden ERICSSON, DAHLBERG, MURRAY, ELMQUIST, MALM, BERGQVIST, HAMMARSKJÖLD, EKEBERG, HANSSON, BESKOW.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Beskow anförde härefter: Vid föredragning i dag av frågorna om godkännande av tullverkets utgiftsstater för år 1922 samt angående omorganisation av tullverket och lönereglering för dess personal uttalade jag min avsikt att senare under dagen särskilt framlägga förslag till en del författningsändringar, vilka av sagda omorganisation föranleddes. Då jag nu går att fullgöra detta, ber jag att till en början få återgiva och fullständiga min förut lämnade redogörelse för innebörden av och uttalandena i de olika spörsmål, som påkallat förslagen.

Temporär
tullfrihet.

Med stöd av § 8 mom. 1 i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor må tullfrihet under viss kortare tid av generaltullstyrelsen medgivas för tullpliktiga föremål, som införas till riket i ändamål av reparation eller komplettering, för att förevisas såsom prov, för att avprovas o. s. v., ävensom för inkommande tullpliktigt emballage av spånadsvara eller halm, avsett att med exportgoods återutföras, samt för i enahanda ändamål inkommande tullpliktigt emballage av sådant slag, som icke tillverkas inom landet. Enligt mom. 2 av samma paragraf kan i särskilda fall Konungen bevilja temporär tullfrihet dels för maskiner och dylikt, som avses för användning vid allmännyttigt företag, dels ock för förhyrda lokomotiv eller järnvägsagnar.

Tullkommissionen.

I sitt den 2 november 1918 avgivna förslag till omorganisation av generaltullstyrelsen samt tullverkets lokalförvaltning har 1914 års

tullkommission ifrågasatt viss decentralisation av de ärenden, vilkas handläggning regleras av nyssnämnda § 8 tulltaxeförordningen.

Efter att först hava påpekat, att bestämmelserna i mom. 1 av sagda paragraf om temporär tullfrihet för tullpliktiga föremål, vilka inkomme för att förevisas såsom prov, avsåge även av handelsresande medförda prov, varigenom dessa bestämmelser finge ett mycket vidsträckt tillämplighetsområde, har kommissionen betonat, att det vid sådant förhållande vore så mycket angelägnare att avlysa den nuvarande omständliga och för trafiken besvärande formen för avgörande av ärenden angående tullfri disposition av prov, nämligen deras prövning av generaltullstyrelsen. I anknytning härtill har kommissionen anfört som följer:

»För en decentralisation av ärendena talar även det skäl, att vederbörande ortsmyndigheter böra kunna med större säkerhet bedöma tullfrihetsfrågorna än en myndighet i huvudstaden, vars prövning skall grundas uteslutande på skrivna papper. I betraktande härav bör decentralisationen icke få stanna därvid, att ärendenas prövning uppdrages åt vederbörande tulldirektörer och distriktchefer, utan bör densamma sträckas ända ned till tullförvaltningarna, vilka för övrigt på grund av vissa traktatsbestämmelser redan nu självständigt handlägga frågor om tullfrihet för varuprov, medförda av tyska och franska handelsresande.»

Till ledning vid ifrågavarande prövning kunde enligt kommissionens åsikt tullförvaltningarna eventuellt erhålla vissa allmänna direktiv av generaltullstyrelsen.

Beträffande övriga i § 8 mom. 1 tulltaxeförordningen omnämnda fall av temporär tullfrihet har tullkommissionen funnit en viss tvekan möjligen kunna yppa sig, huruvida en motsvarande decentralisation vore tillräddig, i det att gränsfall förekomme, vilkas rätta avgörande erbjöde en viss svårighet. Emellertid har kommissionen på i huvudsak följande grunder stannat vid att förorda prövningsrättens överflyttande på de lokala tullförvaltningarna jämväl i nu ifrågavarande fall:

»Man torde — — — knappast kunna påstå, att hithörande frågor äro mera svårlösta än många inom det tarifftekniska området, vilka nu ankomma på tullförvaltningarna. Allt flera åtgärder vidtagas ju för övrigt för att sörja för en förbättrad teoretisk utbildning åt dessas tjänstemän. — Att det ur synpunkten av enhetlighet i tillämpningen skulle anses betänkligt att decentralisera ifrågavarande ärenden, torde ej heller med fog kunna göras gällande. I sådana fall, då osäkerhet yppas, huruvida sökt tullfrihet bör beviljas, får man antaga, att tullförvaltningarna meddela avslagsbeslut, som sedan överklagas hos styrelsen; men härigenom vinnas prejudikat, som bliva vägledande för den fortsatta tillämpningen. Vissa allmänna direktiv torde för övrigt redan från början böra i anslutning till styrelsens äldre prejudikat utfärdas till efterrättelse för tullförvaltningarna.»

I fortsättningen har tullkommissionen upplyst, att generaltullstyrelsen i vissa ärenden angående tullfrihet enligt förevarande författningsrum för emballage plägat hänvända sig till kommerskollegium för vinlande av upplysning, huruvida emballaget vore av sådant slag, som icke utgjorde föremål för tillverkning inom landet, samt uttalat, att dylik upplysning framdeles borde av tullförvaltningarna inhämtas direkt hos vederbörande handelskammare.

Vad angår de i § 8 mom. 2 tulltaxeförordningen avsedda ärenden om temporär tullfrihet, vilka först sedan kommerskollegium och generaltullstyrelsen gemensamt avgivit utlåtande däröver pläga avgöras av Kungl. Maj:t, har tullkommissionen slutligen ansett dessa ärenden icke påkalla en så vidlyftig apparat utan föreslagit, att prövningen av desamma i stället måtte ankomma på generaltullstyrelsen elter samråd med kommerskollegium.

Generaltullstyrelsen.

Mot de sålunda föreslagna förändringarna i handläggningen av ärendena angående temporär tullfrihet har generaltullstyrelsen i utlåtande den 15 maj 1920 förklarat sig ej hava anledning till erinran. Emellertid har styrelsen funnit erforderligt, att handelskamrarna av Kungl. Maj:t erhålla uttryckligt förståndigande att, på därom av tullförvaltningarna gjord framställning, avgiva yttrande, huruvida emballage av angiven beskaffenhet vore föremål för inhemsk tillverkning eller icke.

Tullindring.

Jämlikt § 9 mom. 1 tulltaxeförordningen må tullindring beviljas av generaltullstyrelsen vid återinförsel av varor, vilka i utlandet undergått reparation eller någon bearbetning, som icke väsentligen förändrat deras karaktär.

Handelskammaren i Gävle.

I en till Kungl. Maj:t ställd, den 19 maj 1914 dagtecknad skrift hemställde handelskammaren i Gävle om åtgärder i syfte, att prövningen av ärenden angående omförmälda tullindring måtte överflyttas från generaltullstyrelsen till vederbörande tullförvaltningar. Till stöd för framställningen åberopades, att ärendena vore av enkel beskaffenhet, att deras prövning av styrelsen medförde onödigt besvär och dröjsmål, samt att med hänsyn till ärendenas talrika förekomst en förenkling i förfaringssättet vore av rätt stor betydelse.

Generaltullstyrelsen år 1915.

I häröver avgivet yttrande den 13 januari 1915 anförde generaltullstyrelsen bland annat följande:

»Under förarbetena till gällande tulltaxeförordning ifrågasattes, att tillämpningen av bestämmelserna rörande den s. k. passiva förädlingsverksamheten — vilka bestämmelser erhållit sin plats i § 9 mom. 1 av nämnda förordning — skulle, såsom handelskammaren i Gävle nu föreslår, ankomma på vederbörande lokala tullmyndigheter i stället för på generaltullstyrelsen; men, på sätt tulltaxekommitténs betänkande, sid. 312, utvisar, ansåg kommittén en dylik förändring i den tidigare tillämpade praxis vara mindre tillräddig.

Styrelsen håller väl före, att en numera vunnen ytterligare erfarenhet icke giver särskilt stöd för de betänkligheter, som sålunda gjort sig gällande mot ifrågavarande ärendens hänskjutande till de lokala tullmyndigheterna. Det kan ej heller bestridas, att genom styrelsens befrielse från ärendenas handläggning skulle ernås en viss lättnad i den ändock stora arbetsbörda, som åvilar styrelsens föredragande för revisionsärenden. I sådant hänseende tillåter styrelsen sig åberopa — — — tablå, varav inhämtas, att vid pass ett hundratal hithörande ärenden varje månad passera styrelsen.

Å andra sidan torde emellertid de av handelskammaren betonade praktiska olägenheterna av den nuvarande anordningen icke böra skattas alltför högt. Alla ärenden rörande tillämpning av § 9 mom. 1 tulltaxeförordningen bliva nämligen, utan avbidan på ordinarie föredragningsdag, anmälda hos styrelsen omedelbart efter det lokalmyndighetens utlåtande i ämnet föreligger; och i regeln inkomma ansökningarna åtföljda av dylikt utlåtande, vadan särskild remiss ej erfordras. Ärendenas expeditionssätt är ock i möjligaste mån förenklat, i det att beslut meddelas genom påstämpling å akten.»

Genom Kungl. Maj:ts beslut den 5 mars 1915 överlämnades handelskammarens ifrågavarande framställning jämte generaltullstyrelsens nyss omnämnda yttrande till 1914 års tullkommission för att tagas under övervägande vid fullgörandet av kommissionens uppdrag. Med föranledande härav har tullkommissionen i sitt den 2 november 1918 avgivna betänkande på de av handelskammaren i Gävle anförda skäl föreslagit, att alla ärenden angående tillämpning av de i § 9 mom. 1 tulltaxeförordningen meddelade bestämmelserna rörande tullindring måtte få ankomma på prövning och avgörande av vederbörande tullförvaltningar, dock att vissa allmänna direktiv skulle utfärdas av generaltullstyrelsen.

Tullkommissionen.

Detta förslag har generaltullstyrelsen tillstyrkt i sitt den 15 maj 1920 dagtecknade utlåtande över tullkommissionens betänkande rörande omorganisation av generaltullstyrelsen samt tullverkets lokalförvaltning.

Generaltullstyrelsen år 1920.

Rätten till restitution av tull respektive av tullverket uppburen sockerskatt göres för närvarande gällande på följande sätt. Restitutionen sökes hos generaltullstyrelsen, och ansökningen bör åtföljas av de handlingar, å vilka sökanden vill åberopa sig. Ansökningen underkastas

Bihang till riksdagens protokoll 1921. 1 saml. 281 häft. (Nr 331.)

Restitutionsbeviljande.

— i många fall efter remiss till vederbörande tullförvaltning — förberedande granskning å styrelsens revisionsbyrå, varvid resultatet av granskningen sammanfattas i en av vederbörande revisor avgiven attest. Revisorn har tillika att i vederböriga journaler göra anteckning om restitutionsansökningen i syfte att förekomma dubbelrestitution. Härefter föredrages ärendet av revisionsbyråchefen inför generaltullstyrelsen, varpå, om ansökningen helt eller delvis bifalles, anordning utfärdas å det restituerade beloppet, vilken åtgärd ankommer på styrelsens kameralbyrå. Konceptet till anordningen justeras av både kameralbyråchefen och revisionsbyråchefen. Den färdiga anordningen expedieras slutligen i vanlig ordning till den tullförvaltning, som skall utbetala restitutionsbeloppet.

Tullkommissionen.

Såsom allmänt omdöme om detta tillvägagångssätt har 1914 års tullkommission i betänkande den 2 november 1918 uttalat, att detsamma innefattade en onödigt tung apparat och att det beredde den restitutionsberättigade dröjsmål, innan han komme till sin rätt. Kommissionen har även erinrat om att Sveriges allmänna handelsförening den 21 november 1912 hos Kungl. Maj:t gjort framställning om ändring av detta missförhållande. Till undanröjande av olägenheterna har kommissionen efter en ingående undersökning i ämnet föreslagit den förändring, att samtliga av generaltullstyrelsen hittills handlagda slag av ärenden angående restitution av tull respektive sockerskatt skulle i stället ankomma på vederbörande tullförvaltningars prövning, varigenom styrelsens arbetsbörda tillika skulle bli högst väsentligt lättad. Därvid har kommissionen framlagt följande allmänna synpunkter:

»Såsom oeftergivlig förutsättning för att antydda förändring skall anses genomförbar måste enligt kommissionens uppfattning gälla, att full trygghet fortfarande kan beredas för restitutionsfrågornas riktiga behandling, så att varken i och för sig obehörig utbetalning av restitutionsmedel eller förnyad utbetalning av redan en gång gottgjorda sådana medel riskeras.

I förra hänseendet har man sökt göra troligt, att tjänstemännen vid tullförvaltningarna icke skulle äga tillräcklig kompetens att handlägga de stundom ganska invecklade restitutionsärendena. Häremot kan framhållas, att dessa tjänstemän — vilkas utbildning alltjämt förbättras — redan hava sig anförtrodda uppgifter på såväl det kamerala som det tarifftekniska området, vilka måste anses betydligt mera krävande. För övrigt torde de tjänstemän, som praktiskt handlägga förtullningen av den inkommande varan och kontrollbehandlingen av den utgående exportvaran, bli så insatta i restitutionsärendena, att de böra anses bättre än andra skickade till att handlägga dessa ärenden även i deras sista skede.

Garanti mot förnyad utbetalning av redan gottgjord restitution kan utan svårighet vinnas därigenom, att anteckningar, motsvarande dem, som nu göras i de å revisionsbyrån förvarade originaljournalerna, bli verkställda i tullförvaltningarnas behållna kopiejournaler.

Bland invändningar, som eljest framkommit mot en överflyttning från generaltullstyrelsen till tullförvaltningarna av befogenheten att pröva restitutionsansökningar, torde endast följande vara av beskaffenhet att förtjäna bemötande. Det har ifrågasatts, om icke — vid det förhållande, att personalen vid en tullförvaltning ej lämpligen kunde tilltagas större än som krävdes av de normalt förekommande göromålen — det vore fara värt, att åtminstone på mindre platser restitutionsärenden av mera invecklad art komme att ligga oavgjorda längre tid av brist på arbetskrafter. Häremot må erinras, att tullförvaltningarna åtminstone i rätt många fall redan nu hava att genom utlåtagens avgivande bereda ifrågavarande ärenden, innan de avgöras hos styrelsen, och att för ärendenas slutgiltiga handläggning vid tullförvaltningarna näppeligen torde krävas längre tid, än som nu åtgår för nämnda beredning.

En konsekvens av restitutionsärendenas omläggning på antydda sätt blir, att kontrollen över restitutionerna förvandlas från en av revisionsbyråns tjänstemän utövad, restitutionsåtgärden föregående kontroll till en av kameralbyråns tjänstemän utövad, sagda åtgärd efterföljande kontroll. Vederbörande tullförvaltning tänkes nämligen skola — under biläggande av erforderliga verifikationer — direkt avföra restitutionsbeloppet i sina räkenskaper samt för sitt åtgörande härutinnan vara underkastad kameralrevision. Denna revision kommer emellertid att verkställas under begagnande av de å revisionsbyrån förvarade journaler jämte verifikationer. Av förändringen lär för övrigt följa behov av en viss ökning av kameralbyråns arbetskrafter, medan revisionsbyråns personal kan i motsvarande mån inskränkas.»

Av de i ämnet hörda lokala tullmyndigheterna har flertalet uttalat sig i den riktning, att endast de enklare slagen av ifrågavarande restitutionsärenden borde överflyttas från styrelsen till tullförvaltningarna; meningarna om vilka slag av dessa ärenden, som sålunda borde kvarstanna hos styrelsen, hava dock varit delade.

Lokala tullmyndigheter.

I det förut nämnda utlåtandet den 15 maj 1920 har generaltullstyrelsen visserligen förklarat sig anse, att en del av omförmålda restitutionsärenden kunde och borde överlämnas till tullförvaltningarnas avgörande; men i fråga om andra har styrelsen av närmare anförda olika skäl icke funnit det av kommissionen föreslagna förändrade sättet för handläggningen ägnat att förverkliga syftemålet att med bibehållande av nuvarande trygghet mot obehörig restitution ernå ett snabbare avgörande av ärendena. Beträffande särskilt följande viktigare slag av ärenden, nämligen angående restitution av tull för skeppsbyggnadsmaterialier enligt § 12 tulltaxeförordningen, för omålen spannmål efter utförsel av motsvarande kvantitet malen spannmål enligt § 13 mom. 3 tulltaxeförordningen, för utländsk råvara, som i förädlad skick återutföres, eller s. k. industrirestitution, enligt § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen samt för vissa varor enligt förordningen den 13 december 1912 (nr 335) angående tullrestitution i vissa fall vid återutförsel av

Generaltullstyrelsen.

utländsk vara, eller s. k. handelsrestitution, har styrelsen motiverat sitt avstyrkande av kommissionens förslag sålunda:

»Kommissionens huvudsakliga skäl för överflyttningen är, att handläggningen av restitutionsärendena för närvarande skulle draga för långt ut på tiden och därigenom förorsaka de restitutionsberättigade vissa olägenheter. Dessa skulle genom det ändrade förfaringssättet undvikas, och därjämte skulle den fördel vinnas, att styrelsens arbetsbörda bleve högst väsentligt lättad.

Vad först beträffar den tidsbesparing, som överflyttningen är avsedd att medföra, torde det icke vara avgjort, att detta syfte i verkligheten alltid skulle vinnas. Kommissionen erkänner själv, att farhågan för ärendenas fördröjning vid deras behandling hos tullförvaltningarna är en invändning, som förtjänar bemötande. Men kommissionens bemötande av denna invändning förefaller icke övertygande, då densamma i sådant avseende endast anför, att tullförvaltningarna 'åtminstone i rätt många fall' redan nu hade att genom utlåtandens avgivande bereda ifrågasvarande ärenden, och att det knappast torde krävas längre tid för ärendenas slutliga avgörande än som nu åtginge för nämnda beredning. Oavsett emellertid att tullförvaltningarna, därest de skulle hava att slutligt avgöra ansökningar, om vilka nu är fråga, även skulle verkställa vederbörliga anteckningar i journalerna — ett arbete som vid omfattande restitutionsansökningar är ganska tidskrävande — synes det uppenbart, att en granskning, som skall ligga till grund för utbetalning på tullförvaltningens eget ansvar av stundom högst betydande belopp, i verkligheten kommer att kräva avsevärt mera tid än en förberedande behandling, endast utmynnande i ett utlåtande, vars riktighet sedermera kommer att granskas. Men här till kommer att, såsom kommissionens nyss citerade yttrande innebär, en sådan förberedande behandling hos tullförvaltningarna långt ifrån alltid äger rum. Särskilt är detta i regel fallet beträffande restitutionsansökningar enligt § 12 tulltaxeförordningen samt ansökningar om handelsrestitution. Dessa två slag av restitutionsansökningar inkomma i allmänhet direkt till generaltullstyrelsen, och remiss äger rum endast i händelse felaktigheter däri förekomma eller upplysningar eller kompletteringar erfordras. Och det är att märka, att särskilt restitutionsansökningar enligt § 12 tulltaxeförordningen ofta äro de, som kräva mest tid och arbete. Den antydda farhågan torde därför icke för alla fall kunna avvisas såsom obefogad.

En särskild omständighet, som synes ägnad att fördröja behandling av restitutionsansökningar vid de tre på avdelningar arbetande tullförvaltningarna i Stockholm, Göteborg och Malmö, sammanhänger med verkställandet av de anteckningar i journalerna, vilka äro avsedda att tjäna som garanti mot förnyad utbetalning av redan gottgjord restitution. I fråga om restitutioner enligt § 13 mom. 3 och 5 tulltaxeförordningen samt enligt förordningen den 13 december 1912 (handelsrestitution) liksom över huvud taget i de flesta andra fall, där restitutionsanspråket stödes på verkställd utförelse, kan nämligen fullt tillfredsställande garanti mot dubbelrestitution icke vinnas med mindre anteckning göres i såväl inkommande som utgående journalen. Då enligt kommissionens förslag vid berörda tre tullförvaltningar inkommande journalen skulle föras å kammarkontoret men utgående journalen å tullbevakningsinspektionen, skulle alltså vissa slag av restitutionsansökningar handläggas å två skilda avdelningar av vederbörande förvaltning — något som tydligen skulle föranleda särskild tidsutdräkt.

Under en viss övergångstid skulle emellertid, vid bifall till kommissionens förevarande förslag, ett av kommissionen obeaktat förhållande bliva rådande, på grund varav tullförvaltningarnas beslutanderätt i fråga om restitutioner skulle medföra ytterligare dröjsmål. Då nämligen vid övergången till det ifrågasatta nya systemet icke några anteckningar i tullförvaltningarnas kopiejournaler finnas gjorda, skulle tullförvaltningarna under en viss tid framåt från övergången räknat, motsvarande den i varje fall för restitutioners åtnjutande stadgade preskriptionstid — olika för olika slag av restitutioner och utgörande för restitution av tull för skeppsbyggnadsmaterialier enligt § 12 tulltaxeförordningen icke mindre än fem år (enligt nämnda förordningen den 19 juni 1916, nr 372) — icke själva kunna avgöra, huruvida restitution förut sökts, utan vara nödsakade att för varje fall hänvända sig till revisionsbyrån för erhållande av upplysning härom. Restitutionsansökningarna skulle alltså under denna övergångstid komma att praktiskt taget behöva behandlas både hos tullförvaltningarna och å revisionsbyrån; och resultatet härav bleve med nödvändighet, att den för deras avgörande erforderliga tiden bleve avsevärt längre än nu är förhållandet. Det låter lätt tänka sig, med vilka känslor trafiken skulle hälsa en sådan, låt vara övergående, påföljd av en åtgärd, avsedd att medföra en förbättring av nuvarande överklagade förhållanden.

Vidkomnande härefter kommissionens uttalande, att omläggningen av restitutionssärendena skulle högst avsevärt lätta styrelsens arbetsbörda, må det medgivas, att då föredragning av ärendena samt uppsättande, justering och expediering av anordningarna skulle bortfalla, härigenom en icke obetydlig minskning i arbetet inom styrelsen skulle uppkomma. Men i det närmaste samma minskning i arbetet torde, även om ifrågavarande ärenden kvarstanna hos styrelsen, kunna vinnas genom den förenklade behandling av desamma, styrelsen här nedan kommer att föreslå. Även med tillämpning av kommissionens förslag skulle emellertid den mest betungande delen av arbetet, nämligen granskningen, fortfarande verkställas inom styrelsen, ehuru från revisionsbyrån överflyttad till kameralbyrån. Till kontroll över att dubbel utbetalning icke ägt rum måste anteckning göras även i de till styrelsen ingående originaljournalerna. Det sammanlagda granskningsarbetet vid tullförvaltningarna och inom styrelsen komme alltså att ej oväsentligt överstiga det nuvarande granskningsarbetet inom styrelsen. Vidare måste det utan tvivel betraktas som en olägenhet, att de ingående journalerna med verifikationer, vilka nu användas å revisionsbyråns två avdelningar, vid tillämpning av det ifrågasatta systemet komme att bliva behövliga även för kameralbyrån.

Kommissionen uppställer med rätta såsom oeftergivlig fordran för överflyttningen, att full trygghet fortfarande må kunna beredas för restitutionssärendenas riktiga behandling, så att varken i och för sig obehörig utbetalning av restitutionsmedel eller förnyad utbetalning av redan en gång gottgjorda sådana medel må riskeras, samt anför vidare, att det i förra hänseendet andragits såsom ett skäl mot överflyttningen, att tjänstemännen vid tullförvaltningarna icke skulle äga tillräcklig kompetens att handlägga de stundom ganska invecklade restitutionssärendena. Denna invändning bemötes av kommissionen bland annat därmed, att de tjänstemän, som handhava förtullningen av den inkommande varan och kontrollbehandlingen av den utgående exportvaran, bleve så insatta i restitutionssärendena, att de borde anses bättre än andra skickade att handlägga dessa ärenden även i deras sista skede. Härvid torde dock kommissionen hava förbisett, att åtminstone vid

alla större tullförvaltningar och framför allt vid tullförvaltningar, som äro uppdelade i avdelningar, de tjänstemän, som handhåva import- och exportkontrollen, icke äro desamma som de, vilka komme att granska restitutionsansökningarna. De förra äro nämligen packhustjänstemän, de senare däremot tjänstemän å tullkammaravdelningen, kammarkontoret och, såsom ovan visats, i vissa fall tullbevakningsinspektionen. För övrigt är det en väsentlig skillnad mellan å ena sidan berörda tullbehandlings- och kontrolleringsarbete, vilket ju består i en undersökning av import- och exportvarans beskaffenhet, och å andra sidan granskningsarbetet, därvid måste tillses, att alla särskilda bestämmelser iakttagits, att den återropade importen ägt rum, att utförseln behörigen verifierats, och att restitution icke tidigare beviljats. Det torde vara uppenbart, att alla dessa detaljarbeten böra kunna lättare och säkrare verkställas å revisionsbyrån av därvid vana och för ändamålet särskilt avsedda tjänstemän än av tjänstemän vid de olika tullförvaltningarna, vilka icke kunna ostört ägna sig däråt, i synnerhet å de mindre tullförvaltningarna, av vilka flera hava en jämförelsevis ganska stor restitutionsrörelse; och vidare kan det, då ju restitutions beviljande skulle ske på tullförvaltningsföreståndarens ansvar, befaras, att denne till förfång för övriga tjänstegöromål skulle bliva alltför mycket upptagen av restitutionsärendenas handläggning.

Beträffande garantien mot förnyad utbetalning av redan gottgjord restitution anför kommissionen, att sådan garanti utan svårighet kunde vinnas därigenom, att anteckningar, motsvarande dem, som nu göras i de å revisionsbyrån förvarade originaljournalerna, bleve verkställda i tullförvaltningarnas behållna kopiejournaler. Denna fråga har redan i det föregående berörts, varvid påvisats de olägenheter och det ökade arbete, som härav skulle förorsakas, bland annat genom nödvändigheten att verkställa dylika anteckningar både i kopie- och originaljournalerna; här må blott tilläggas följande. I de fall, då in- och utförseln skett genom olika tullförvaltningar, skulle enligt kommissionens förslag prövningen av restitutionsärendena ankomma på den tullförvaltning, som haft införselkontrollen om hand och sålunda vore i tillfälle att verkställa vederbörliga anteckningar i kopiejournalen, samt erforderlig utredning i ärendena åvägabringas dels genom meddelanden mellan tullförvaltningarna inbördes dels ock därigenom, att vederbörande sökande ålades att förebringa den ytterligare bevisning, som kunde vara behövlig. Enär, såsom redan framhållits, full trygghet mot dubbelrestitution icke kan vinnas, med mindre anteckning sker såväl i inkommande som i utgående journalen (och detta gäller även för den händelse, att avräkningsdiarium — — — föres) skulle i nu ifrågavarande fall erfordras, att restitutionsansökningen av den tullförvaltning, som omhänderhaft införselkontrollen, och hos vilken ansökningen alltså skulle göras, för verkställandet av anteckningar i vederbörande utgående journaler remitterades till den eller de tullförvaltningar, där utförsel ägt rum — ett förfaringssätt, ägnat att föranleda ytterligare tidsutdräkt med ärendenas behandling. Vid fråga om restitution av tull för skeppsbyggnadsmaterialier förekommer ej sällan, att införseln av materialerna ägt rum vid flera olika tullförvaltningar; i sådana fall skulle den restitutionsberättigade enligt kommissionens förslag hava att göra särskild ansökning hos varje tullförvaltning, där införsel ägt rum, under det att med nuvarande förfaringssätt *en* ansökning är tillfyllest.

Av vad sålunda anförts torde framgå, att styrelsen icke för sin del kan finna det av kommissionen föreslagna förändrade sättet för handläggning av ifrågavarande

slag av restitutionsärenden ägnat att förverkliga syftemålet att med bibehållande av nuvarande trygghet mot obehörig restitution ernå ett snabbare avgörande av dessa ärenden. Berörda syftemål synes emellertid, med fortfarande handläggning av ärendena hos styrelsen, kunna vinnas genom vissa förändringar i arbetssättet å revisionsbyrån och i den övriga behandlingen av ärendena inom styrelsen. De förnämsta anledningarna till den överklagade tidsutdräkten med avgörandet av restitutionsärenden torde vara, dels att i sådana fall, där in- eller utförsel ägt rum under den löpande kalendermånaden, ankomsten av journalerna för månaden inväntats, dels ock att ärendena måst föredragas inför styrelsen, samt att efter skedd föredragning restitutionsbeloppets utbetalning ägt rum medelst det, som erkänns måste, ganska omständliga anordningsförfarandet. Dessa anledningar till tidsutdräkt böra därför i största möjliga mån undanröjas; och detta torde kunna ske genom följande åtgärder. Till påskyndande av arbetet med den förberedande granskningen av ärendena bör iakttagas, dels att, då in- eller utförsel ägt rum under löpande kalendermånad, erforderliga uppgifter beträffande sådan in- eller utförsel omedelbart infordras från vederbörande tullförvaltningar, dels att vid särskild anhopning av restitutionsärenden eller då ärenden av större omfattning, vilkas granskning ofta kan taga en avsevärd tid i anspråk, föreligga, samtliga revisorer å byrån ävensom därstädes tjänstgörande kammarskrivare böra hava till åliggande att i mån av behov deltaga i granskningsarbetet. För sådant ändamål bör det tillses, att städs en reserv av personer med erfarenhet och vana vid granskningsarbete finnes tillgänglig. Vidare torde, utom i undantagsfall, föredragning inför styrelsen av restitutionsärenden icke vara erforderlig utan sådana kunna få avgöras av revisionsbyråchefen. Och slutligen torde expedieringen kunna i mycket avsevärd mån förenklas och tiden därför förkortas genom iakttagande av samma förfaringssätt, som kommissionen föreslår i fråga om restitution av skeppsumgälder, eller att beslutet i regel påstämplas ansökningsakten, som därefter översändes till vederbörande tullförvaltning, vilken har att utbetala det restituerade beloppet och verificera detta medelst aktens biläggande.»

De slag av restitutionsärenden, vilka enligt generaltullstyrelsens uppfattning däremot kunde och borde överflyttas från styrelsen till lokal-tullförvaltningarna, äro följande, nämligen:

restitution av tull enligt § 13 mom. 1 eller 2 tulltaxeförordningen;
restitution av tull eller sockerskatt, som på grund av räknefel eller annat dylikt misstag för mycket debiterats och erlagts;

restitution av tull, som måst erläggas av anledning att handling, vilken enligt § 4 tulltaxeförordningen utgör grund för tullfrihet, icke vid tullbehandlingstillfället varit för handen, under förutsättning att vederbörlig sådan handling senare företes;

restitution av tull eller sockerskatt på grund av utav styrelsen eller Kungl. Maj:t meddelat beslut i tullbehandlingsfråga; samt

restitution av tull eller annan avgift på grund av eljest av Kungl. Maj:t meddelat beslut.

Återstående slag av tullrestitutionsärenden skulle alltså fortfarande handläggas hos generaltullstyrelsen; likväl borde de enligt styrelsens

mening få avgöras av revisionsbyråchefen utan föredragning inför styrelsen, där icke särskilda omständigheter undantagsvis gjorde en dylik föredragning önskvärd.

**Bevakning av
restitutions-
gods.** Såsom villkor för åtnjutande av den i § 13 tulltaxeförordningen medgivna rätt till tullrestitution vid återutförsel av utländsk vara, som använts vid framställning av exportgods, däribland i utlandet tillverkad jutevävnad, utgörande emballage till sådant gods, äro att iakttaga ganska omfattande kontrollföreskrifter, vilka jämväl kunna medföra kostnader för trafiken. Dit hör den allmänna bestämmelsen, att, om exportgodset inlastats å tullplats för utförsel med fartyg, som under resan till utlandet kommer att anlöpa annan sådan plats, därstädes skall utövas särskild tulltillsyn över att godset ej olovligen ilandföres; denna tillsyn kan emellertid under viss förutsättning inskränkas till kontroll å lastrumsförsegling.

**Handels-
kamrar m. fl.** Krav på lättnader i förevarande hänseende hava vid flera tillfällen framställts av handelskamrar m. fl. Särskilt har ett mindre strängt kontrollförfarande påyrkats i fråga om jutevävsemballage, vars borttagande från exportvaran under transporten, sedan varan en gång inlastats, förmenats bliva ekonomiskt ofördelaktigt med hänsyn till det ringa tullrestitutionsbeloppet, tio öre för kilogram.

Tullkommissionen. 1914 års tullkommission har övervägt de framställda kraven och funnit dem i viss mån kunna villfaras. Så har kommissionen i sitt betänkande den 2 november 1918 föreslagit, att för åtnjutande av omförmälda rätt till tullrestitution för jutevävnad i fall, då sådan vore använd såsom emballage för trämassa, icke måtte erfordras annat bevis om exporten än den bevakande tulltjänstemannens å exportangivningsinlagan tecknade attest om godsets inlastning i fartyget; däremot har kommissionen ansett sig beträffande bevakning av fartyg, som till utlandet medförde annat restitutionsgods, böra göra allenast det uttalande, att bevakning i hithörande fall icke borde anordnas, såvitt icke sådan vore oundgängligen nödvändig för betryggande av statsverkets rätt.

**Generaltull-
styrelsen.** Mot berörda förslag och uttalande har generaltullstyrelsen i utlåtande den 15 maj 1920 förklarar sig icke hava något att erinra.

Provvägning. Beträffande provvägning av inkommande varor gäller för närvarande bland annat, enligt § 2 mom. 2 tulltaxeunderrättelserna, att Konungen kan med avseende å varor, vilkas beskaffenhet sådant för-

anleder, medgiva, att bruttovikten må utrönas genom provvägning eller på annat sätt, som utan att äventyra kronans rätt medför lättnader för trafiken. Med stöd härav hava närmare stadganden om provvägning utfärdats av Kungl. Maj:t i § 3 av kungörelsen den 10 november 1911 (nr 115) med föreskrifter beträffande tillämpningen av vissa i tulltaxan och tulltaxeunderrättelserna upptagna bestämmelser, vilken kungörelse undergått vissa förändringar genom kungörelser den 9 februari 1912 (nr 19), den 24 april 1915 (nr 122) och den 19 juni 1917 (nr 373). Enligt dessa stadganden må vid tullbehandling av vissa uppräknade varor, såvitt desamma uppsorterats efter storlek och dimensioner, vikten kunna utrönas genom vägning av ett större eller mindre antal kolli, som vederbörande tullförvaltning äger bestämma. För provvägning av omalen spannmål och superfosfat, som inkommit lös i fartyg, samt av vissa balkjärn ävensom av sådana för skeppsbyggnadsändamål avsedda, till husgerådssaker ej hänförliga varuslag, för vilka restitution av eller befrielse från tullavgift enligt § 12 tulltaxeförordningen kan ifrågakomma, äro särskilda föreskrifter meddelade i förevarande § 3. Där är slutligen även bestämt, att det skall tillkomma tullförvaltning att i varje särskilt fall avgöra, huruvida viktens utrönande enligt ifrågavarande stadganden må äga rum eller icke.

Stockholms handelskammare, Stockholms köpmansklubb och föreningen Sveriges kolonialvaruengrossister hava hos 1914 års tullkommission ifrågasatt utsträckning av provvägningsförfarandet.

*Handelssam-
manslut-
ningar.*

För egen del har tullkommissionen i nyssnämnda betänkande den 2 november 1918 i sådant avseende föreslagit, att provvägning eller, i fall då varan åtföljes av specifik viktnota, viktens utrönande genom »stickprov» på närmare angivet sätt skulle få äga rum, så snart föreståndare för tullpackhus funne därav ej föranledas äventyr för kronans rätt. Härigenom skulle enligt kommissionens förmenande dels undvikas den misshushållning med arbetskraft, som nu i många fall förorsakades genom en omständlig vägningsprocedur, dels ock vinnas en ur trafikens synpunkt önskvärd snabbhet i tullbehandlingen.

*Tullkommis-
sionen.*

Generaltullstyrelsen har i utlåtande häröver den 15 maj 1920 tillstyrkt detta förslag på de av tullkommissionen anförda skäl.

*Generaltull-
styrelsen.*

En av Kungl. Maj:t den 31 maj 1907 utfärdad förordning (nr 30) innehåller bestämmelser angående rätt att hos generaltullstyrelsen

*Upplysningar
om varas in-
börsering.*

Bihang till riksdagens protokoll 1921. 1 saml. 281 häft. (Nr 331.)

erhålla för statsverket bindande förhandsupplysningar rörande tullbehandling av varor, avsedda att till riket införas. En trafikant, som hos generaltullstyrelsen begär upplysning enligt denna förordning, har att vidkännas kostnader dels, jämlikt § 3 i förordningen, för analys och transport m. m., dels ock i form av stämpel för det utdrag av styrelsens protokoll, han i egenskap av sökande har att lösa.

*Tullkommis-
sionen.*

I syfte att nedbringa dessa kostnader har 1914 års tullkommis- sion i sitt meranämnda betänkande av den 2 november 1918 föreslagit, att analyskostnaderna måtte i möjligaste mån begränsas genom anlitande av tullverkets egna laboratorier, samt att styrelsens beslut i upplysningsärenden måtte expedieras avgiftsfritt i form av skrivelser. Laboratorier, som nu nämnts, borde nyinrättas dels i Stockholm, där ett s. k. huvudlaboratorium borde finnas, dels i Göteborg och Malmö.

*Lokala tull-
myndigheter.*

Rörande analyskostnaderna hava de lokala tullmyndigheterna på ett undantag när ävensom Sveriges allmänna tulltjänstemannaförening i skrivelser till generaltullstyrelsen uttalat såsom sin åsikt, att ersättning för dessa kostnader borde utgivas av den upplysningssökande. Det har emellertid också ifrågasatts, att berörda utgift måtte gottgöras sökanden i form av avräkning å tullavgiften vid blivande införsel av den vara, beträffande vars tullbehandling upplysning sökts, eller att resultatet av analysen måtte hemlighållas och endast det av densamma framgående beslutet om varans tullbehandling delgivas sökanden.

*Generaltull-
styrelsen.*

Generaltullstyrelsen har i merberörda utlåtande den 15 maj 1920 likaledes förklarat sig anse, att kostnaden för erforderlig analys, vare sig densamma verkställes å tullverkets laboratorier — vilkas anordnande tillstyrkts av styrelsen — eller av särskilt anlitad sakkunnig, fortfarande borde gottgöras av sökanden, samt på följande sätt utvecklat sin uppfattning i frågan:

»Medgivanden av kostnadsfria analyser skulle — — — med lätthet kunna missbrukas på det sätt, att en person, som för ett eller annat ändamål vore i behov av analys å en viss vara men icke hade för avsikt att införa densamma från utlandet, kunde begära upplysning om varans tullbehandling i syfte att på detta sätt kostnadsfritt erhålla analysen. Förslaget, att till förekommande av dylikt missbruk resultatet av analysen skulle hemlighållas för sökanden, synes styrelsen, då analysattesten utan tvivel måste betraktas såsom en offentlig handling, icke kunna genomföras. Vad beträffar förslaget om gottgörande av analyskostnaden vid eventuell införsel av varan, synes detta förfarande icke heller böra komma i fråga. Till en början kan häremot erinras, att det bör vara lättare för den upp-

lysningssökande att bära analyskostnaden, därest import av varan verkligen kommer till stånd än vid motsatt förhållande; och vidare skulle erforderlig bokföring och kontroll bliva synnerligen besvärliga och antagligen föranleda en del kostnader, som icke kunna anses betingade av sakens betydelse. Ehuru sålunda analyskostnaderna enligt styrelsens åsikt fortfarande böra drabba de upplysningssökande, torde dessa kostnader dock, såvitt rör å tullverkets föreslagna laboratorier verkställda analyser, kunna till lättnad för trafiken i de flesta fall göras jämförelsevis lindriga. I sammanhang med inrättandet av nämnda laboratorier torde taxa å kostnader för därstädes verkställda analyser böra av Eders Kungl. Maj:t fastställas.»

Vad beträffar förslaget, att till undvikande av kostnad för stämpel till protokollsutdragen generaltullstyrelsens beslut i upplysningsärenden skulle expedieras genom skrivelser till vederbörande upplysningssökande, har styrelsen icke haft något att erinra däremot. Enligt styrelsens mening kunde dock en särskild föreskrift härom icke anses erforderlig. En sådan borde för övrigt icke heller meddelas, när det syntes önskvärt, att utvägen att expediera beslutet genom protokollsutdrag, belagt med stämpel, kvarstode för att kunna användas såsom korrektiv mot eventuella okynnesförfrågningar.

De förändringar i tullverkets organisation, vilka jag tidigare i dag tillstyrkt, åsyfta till väsentlig del att tillföra verket ett ur näringslivets synpunkt mera smidigt förvaltningssystem än det nuvarande. Flera av dessa förändringar innebära en överflyttning från generaltullstyrelsen till de lokala tullmyndigheterna av göromål, däribland den slutliga handläggningen av åtskilliga bland de frågor, för vilka jag nyss lämnat en redogörelse. Mina i annat sammanhang förut gjorda närmare uttalanden i dessa senare torde jag böra här sammanfatta.

Beträffande först förslagen, att prövningen av ärenden angående temporär tullfrihet enligt § 8 mom. 1 tulltaxeförordningen samt tulllindring jämlikt § 9 mom. 1 samma förordning skulle ankomma på vederbörande lokala tullmyndighet eller vad angår ärenden, som häröra av stadgandena i § 8 mom. 2 tulltaxeförordningen, på generaltullstyrelsen efter samråd med kommerskollegium, har jag ansett mig kunna biträda desamma under den förutsättning, att generaltullstyrelsen i de fall, där prövningsrätten skulle handhavas av lokalmyndigheterna, utfärda sådana allmänna anvisningar, som kunna trygga likformigheten i ärendenas behandling. Vidkommande åter den ifrågasatta decentralisationen av restitutionsärendenas handläggning, har jag med hänsyn såväl till statsverkets intresse som till vikten för allmänheten att erhålla full likformighet vid ärendenas avgörande funnit mig icke

Departementsoförf.

böra utsträcka densamma längre än vad generaltullstyrelsen förmenat vara lämpligt. Från generaltullstyrelsen till lokaltullförvaltningarna skulle således icke överflyttas andra restitutionsärenden än sådana, som anginge återbetalning av tull enligt § 13 mom. 1 eller 2 tulltaxeförordningen, innebure vissa enklare rättelser av för höga debiteringar eller omedelbart anknöte sig till beslut av Kungl. Maj:t eller generaltullstyrelsen. Vad till sist angår förslaget om införande av större frihet för de lokala tullmyndigheterna vid bestämmande av sättet för utrönande av inkommen varas vikt, har det synts även mig kunna och böra på dessa myndigheter överlåtas att avgöra, huruvida med avseende å varje slags vara, vars beskaffenhet sådant föranleder, bruttovikten må utrönas genom provvägning eller på annat sätt, som utan att äventyra kronans rätt medför lättnader för trafiken. Dock har jag ansett nödvändigt, att myndighetens åtgöranden härutinnan i viss mån regleras genom allmänna anvisningar, som böra av generaltullstyrelsen utfärdas.

Även annorledes än genom decentralisation av ärenden har man emellertid, såsom framgår av min nyss lämnade redogörelse, sökt att vid ombildandet av tullverkets förvaltning tillgodose näringarnas intressen. Jag syftar härvid på förslagen att förenkla utförselkontrollen å restitutionsgoods och minska trafikanternas kostnader för erhållande av bindande förhandsupplysningar rörande tullbehandling av varor, avsedda att till riket införas. Min ställning till dessa båda spörsmål har jag likaledes förut i dag angivit. Så har jag i förstberörda hänseende förklarat mig dels biträda 1914 års tullkommissions av generaltullstyrelsen understödda förslag, att för åtnjutande av den i § 13 mom. 2 tulltaxeförordningen omförmälda rätt till tullrestitution för jutevävnad i fall, då sådan vore använd såsom emballage för trämassa, icke skulle erfordras annat bevis om exporten än den bevakande tulltjänstemannens å exportangivningsinlagan tecknade attest om godsets inlastning i fartyget, dels ock gilla den av kommissionen och styrelsen hysta uppfattning, att anlitaandet av särskild bevakning vid utförsel med fartyg av tullrestitutionsgoods i allmänhet borde begränsas till de fall, där sådan anordning prövades vara ur statsverkets synpunkt oavvislig. I frågan om minskade kostnader för tullbehandlingsbesked har jag angivit min ståndpunkt vara principiellt sammanfallande med den av generaltullstyrelsen intagna. Jag har således funnit, att kostnaden för analys, som föranletts av ansökning om dylikt besked, vare sig sådan verkställts å tullverkets laboratorier — för vilkas anordnande jag tidigare i dag ifrågasatt anvisande av medel — eller av särskilt anlita-

sakkunnig, fortfarande bör till förebyggande av missbruk gottgöras av den sökande, varförutom jag ej haft något att erinra mot det förslag, att beslut i ärenden om tullbehandlingsupplysning skulle till undvikande av stämpelkostnad i regel expedieras genom skrivelser till vederbörande sökande.

För genomförande av vad jag sålunda funnit böra beaktas, påkallas riksdagens medverkan, i vad avser förändringar dels i gällande föreskrifter om rätt att medgiva temporär tullfrihet och tullindring samt om formen för och, beträffande jutevävnad, exportkontrollen vid beviljande av tullrestitution enligt § 13 mom. 1 och 2 tulltaxeförordningen, dels i hittillsvarande grundstadganden om provvägning, dels ock slutligen i bestämmelserna om skyldighet att gälda vissa kostnader, som föranletts av förfrågningar om varas blivande tullbehandling.

Vidkommande särskilt förändringarna i föreskrifterna om tullindring må här upplysas, att enligt till § 9 mom. 1 tulltaxeförordningen anslutna tillämpningsbestämmelser, som generaltullstyrelsen med stöd av hittills gällande stadgande utfärdat i kungörelse den 8 december 1911 (nr 127), redan före utförsel ur riket av vara kan för denna utverkas medgivande av tullindring vid varans återinförsel i reparerat eller bearbetat skick. En sådan för allmänheten förmånlig anordning bör givetvis kvarstå, även sedan åt tullförvaltningarna anförtrots bestämmanderätten i nu avsedda frågor. Att under denna förutsättning få, såsom generaltullstyrelsen ock ifrågasatt, fastslaget, att vederbörande varuägare skall för erhållande av ett dylikt förhandsmedgivande hava att hänvända sig till tullförvaltningen i den blivande införselorten, lärers få anses önskligt icke blott ur ordningssynpunkt utan även med hänsyn till möjligheten för varuägaren att därigenom med mindre omgång och tidsförlust än eljest utfå den återinkomna varan från tullverket.

I överensstämmelse med vad jag anfört hava på grundvalen av förslag, framlagda av generaltullstyrelsen, inom finansdepartementet upprättats förslag till särskilda kungörelser angående ändrad lydelse dels av § 8 mom. 1, 2 och 3, § 9 mom. 1 samt § 13 mom. 1 och 2 i förordningen den 9 juni 1911 med tulltaxa för inkommande varor, dels av § 2 mom. 2 i tulltaxeunderrättelserna ävensom om ändrad lydelse av § 3 i förordningen den 31 maj 1907 angående rätt att hos generaltullstyrelsen erhålla upplysning rörande tullbehandlingen av varor, avsedda att till riket införas. De blivande kungörelserna synas mig böra träda i kraft samtidigt med genomförandet i övrigt av tullverkets nya organisation, eller den 1 januari 1922.

Departementschefen uppläste härefter de sålunda inom finansdepartementet upprättade förslagen till kungörelser samt hemställde, att författningsförslagen måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan behagade Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall samt förordnade, att proposition i ämnet av den lydelse, bil. litt. . . . vid detta protokoll utvisar, skulle avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:
Martin Philipson.